

[Emmert Andersen]

sådan alliance. På denne baggrund anser regeringen det for vitalt fortsat at bygge sin udenrigs- og sikkerhedspolitik på tilslutning fra de partier, der har støttet vort medlemskab af NATO siden 1949.«

Hr. Kjeld Olesens redegørelse dengang sluttede i øvrigt med, at da det drejede sig om internationale forhandlinger, måtte dagsordener anses for u hensigtsmæssige.

Men tilbage til raketterne. Jeg har konstateret, at uanset hvad der sker i dag, fortsætter arbejdet med disse. Det er CD glad for. Vi tror ikke på fredsvenerne, der siger, at bare vi er fredelige, så er russerne det nok også. I den forbindelse kunne jeg tænke mig at spørge, om ikke fredsvenerne har tænkt over følgende, nemlig at såfremt Europas forsvar svækkes, vil dette være en opfordring til USA om at forstærke en beslutning om opstilling af MX-raketterne. Hertil har russerne udtalt, at så vil disse – russerne – straks anskaffe raketter, der er mindst lige så effektive. Så har vi sandelig fået gang i atomoprustningen, og fredsvenerne har opnået det stik modsatte af deres hensigt.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Kernevåbnenes særlige karakter består i deres enorme ødelæggelsesevne og uoverskuelige følgevirkninger. En total kernevåbenkrig vil afføde en katastrofe, der kunne true selve civilisationens fortsatte eksistens og måske endda livets opretholdelse.

Dette citat er hentet fra det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalgs redegørelse om en kernevåbenfri zone i Norden, og det udtrykker en erkendelse, som jeg tror vi alle sammen kan tilslutte os.

Men synspunkterne deles, når talen er om, hvordan vi stopper marchen mod katastrofen.

Det radikale venstre har fra første færd tilskyndet til en aktiv dansk modstand mod opstilling af nye og stadig mere raffinerede atomvåben, globalt og inden for vort eget område i Vesteuropa. For hver dag der går, bliver en sådan aktiv indsats stadig mere nødvendig, det viser de nye signaler fra både Sovjet og USA, hvor nye planer er under udvikling. Det er dybt beklageligt, at hverken den forrige eller den nuværende regering har haft mod eller vilje til andet end kritikløst at følge præsident Reagan, hvis filosofi er, at

der først skal gennemføres en enorm oprustning, før nedrustningsaftaler kan indgås.

Den forrige og den nuværende regerings tilslutning til NATOs såkaldte dobbeltbeslutning fra december 1979 er derfor efter vores opfattelse en fejltagelse, som indebærer en dansk tilslutning til USAs udspil om den såkaldte nulløsning. Nulløsningsforslaget betyder som bekendt, at USA kræver samtlige Sovjets SS-20 samt alle øvrige sovjetiske raketter af ældre dato fjernet, mod at USA undlader at opstille 572 nye atomraketter i Vesteuropa.

Stadig flere amerikanske eksperter betegner dette forslag som utroværdigt og urealistisk, fordi USA tidligere har accepteret de ældre sovjetiske raketter for værende i balance med de tilsvarende amerikanske raketter i Vesteuropa, og fordi USA i sit nulløsningsforslag helt ser bort fra såvel engelske som franske atomvåben, uanset at især franske i stigende tal bliver udstationeret.

Danmark burde i det mindste i NATO arbejde for at gøre forhandlingsudspillet mere realistisk ved at kræve, at hverken vestlige fly eller skibe vil blive udstyret med nye krydsermissiler, således at der er skabt garanti for, at den dag, der eventuelt måtte blive indgået en aftale om ikke på vesteuropæisk jord at opstille nye raketter, er der også sikkerhed for, at de samme raketter ikke bliver installeret og monteret i fly og på skibe i umiddelbar nærhed af Vesteuropa, altså således at de kan nå de samme mål i Østeuropa som de vandbaserede raketter. Endvidere burde Danmark selvfølgelig påpege det helt urimelige i, at hverken Storbritanniens eller Frankrigs atomvåben er taget med i nulløsningsforslaget.

Den amerikanske forsker og tidligere deltager i SALT I-forhandlingerne, Garthoff, har for nylig i en høring i Repræsentanternes Hus påpeget, at planerne for atomvåbenudviklingen i Storbritannien og i Frankrig viser, at alene disse to lande er på vej til at bringe sig i besiddelse af et antal sprænghoveder, som er større end det antal, der befinder sig på sovjetiske SS-20, SS-4 og SS-5 raketter.

I den redegørelse, udenrigsministeren har givet i dag, er der ikke meget, der tænder et håb om, at Danmark selvstændigt og aktivt i fremtiden vil arbejde for at undgå en øget atomoprustning. Ved fornyet tilslutning til dobbeltbeslutningen og til det amerikanske